

Skótaleiðari í 25 ár:

Skótarørslan gagnlig í dag sum fyri 55 árum síðan

Orð og myndir
Dagny Joensen

Eg tori ikki at siga tað, men eg havi verið leiðari fyri Føroya KFUK-skótararnar í 25 ár, sigur Jona Henriksen í samrøðu við Sosialin. Hon leggur nú frá sær sum leiðari, men heldur ikki at rørslan er avloðað, tó at hon hevur so nógv ár á baki.

Handaði Várgleði til KFUK

— Eg var bert átta ára gomul, tá eg bleiv titlingur hjá KFUK-skótunum í 1932. Tá var ikki so nógv hjá børnum at fara til, so tað var ein kærkomin avbróting í gerandisdegnum. Frammanundan var felagið Várgleði, sum savnaði smágentur saman til eitt hvørt at hugna okkum við.

Felagið Várgleði stovnaði Hanna hjá Vága Kristoffuri í umleið 1912. Vit høvdu hondarbeiði, upplestur o.a. á borðinum í Várgleði stóð ein sparikistil, sum vit koyrdu smápengar í. Endamálið við hesum var, at savna pengar til Ytru Missión. — Persónliga haldi eg, at Hanna sjálv hevði ætlanir um at virka sum trúboðari í fremmandum londum, men at hennara persónligu

viðurskipti ikki vóru til tað tá hon var tilkomin. Seinni handaði Hanna Várgleði til KFUK.

Leiðari í 25 ár

— Í 1958 gjørdist Jona Henriksen ovasti leiðari fyri Føroya KFUK skótunum, og sigur, at tær altíð gjørdur tvær skráir fyri, tá farið varð í legu ella venjingar.

— Veðrið skuldi tá eins og í dag takast við fyrivarni, og tí noyddust vit at hava innivist á skúlum ella miðunshúsum á ferðum okkara.

— Eg vil fegin her nýta høvi at takka skúlamyndugleikunum og teimum sum kring landið hava givið loyvi at nýta miðunshúsin, tað var ein treyt fyri arbeiðið okkara. Í dag eru tjældini so mikið dygdargóð, at vit hava stórra møguleikar at fara á tjaldlegu, sigur Jona

Henriksen.

Umframt legurnar kring landið, so hava vit eisini ferðast uttanlanda, eitt nú í Danmark, á landsstevnu fjóðra hvørt ár, men eisini í Islandi, Noregi, Svøríki, Bretlandi og Scotlandi.

Er tað ikki ov leingi at sita í ovastu leiðslu í fjóðringsöld?

— Tað kann tykjast soleiðis, men av tí at vit altíð hava havt sera gott samstarv í leiðsluni, so hevur ávirkanin frá einum persóni ikki verið tikin fram um aðrar. Tað er eisini ein av grundunum fyri, at eg havi sitið so leingi. Arbeiðið hugtekur meg, og við stuðli frá øðrum, hevur tað ikki verið so orkukrevjandi, sum ein kanska kundi hugsa sær.

Bert triggjar leiðarar

Langa starvstíð mín er tó

Jona Henriksen: — Innan KFUK skótar læra vit gentuna at hugsa sjálvstøðugt, og at virka í felagsskapi. Hetta eru fyrirbrigdi, sum ikki gerast avloðað, hóast tíðirnar broytast. Ti er brúk fyri skótarørsluni í dag eins og fyri 55 árum síðan.

ikki óvanlig innan KFUK skótarørsluna, tí bert tveir leiðarar hava verið frammanundan mæ, síðan stovnanina fyri 55 árum síðan. Tað var Henrietta Hansen, sum stovnaði skótararnar og Helena Bærantsen, sum sat frammanundan mæ.

A landsfundi 30. apríl í ár, fingur Føroya KFUK skótar nýggjan leiðara. Tað er Eyðgerð Abra-

hamsen úr Fuglafirði, sum tók yvir eftir Jonu Henriksen. Umframt Eyðgerð vóru hesi vald í stjórnina: Hanna Johannesen, Klaksvík, Bina Dahl, Vestmanna og Selma Viðstein, Landsvenjari er Annika Højgaard.

Um eftirkvinnu sína sigur Jona Henriksen:

— Hetta er fyrstu ferð, at ovasti leiðarin fyri skótarørsluna býr uttanfyri Havnina, og hetta halda vit er gagnligt. Uttan at taka nakað frá nøkrum, eru vit allar fegnir yvir, at Eyðgerð Abrahamsen varð vald til leiðara. Hon hevur verið í leiðsluni í mong ár, so vit kenna hana, og vita, at hon dugur sera væl at bera eitt mál fram. Hon er kvik í hugsan og gerðarmálum, tó at hon ongantíð leypur framav. Væl dugir hon eisini at skriva.

Serligt fyri Eyðgerð er eisini, at hon dugur so væl at fáa eitt fundarmál á røttu kós, so alt uttanumtós tagnar burtur. Eg ynski Eyðgerð Guðs ríku signing og vóni, at hon má fáa nógv góð ár í skótarørsluni, sigur Jona.

Er brúk fyri skótarørsluni í framkomnu tíð okkara á sama hátt sum fyri fimti árum síðan? Er

endamálið frameftir tað sama sum áður?

— Tað haldi eg avgjørt ikki hevur broytt seg við tíðini. Endamálið við skótarørsluni er at læra børn og ungfólk at virka saman í einum felagsskapi, og at boða evangelið.

— Eg vil heldur siga, at tað ongantíð er so neyðugt sum í dag, at taka henda tættin upp.

Børn í okkara tíð fáa alt latið upp í hendurnar í lidnum vavi. Tey nýðast ikki at skapa nakað av sínum eitingum, og hetta ger kanska livið fátækari fyri tey.

Vit læra gentuna gjøgnum spæl og itriv at gerast sjálvstøðug, samstundis sum vit læra hana at virka í einum felagsskapi. Hon lærir eisini at lurta eftir tí sum hendir í samfelagnum, — ikki bert sínum egna, men eisini samfelagsligu viðurskiptini í øðrum londum.

— Hetta er eins týðningarmikið sum fyri fimti árum síðan, og er tí eisini prógv um, at skótarørslan ikki er avloðað, sigur Jona Henriksen at enda.

Myndin er frá venjingini úti í Grøv í august mánaða, tá jubileumsvikan var í Klaksvík